

World Christian Fellowship

www.wcflondon.com
wcflondon@gmail.com

Imputation

குற்றம் சுமத்தல் ஏற்றீடாக

The word imputation comes directly from the Latin. It is an accounting term and it means "to apply to one's account." Expenses are debited, and income is credited.

The verb "to impute" occurs frequently in the Old and New Testaments. The apostle Paul assumed the debt of Onesimus when he wrote in **Philemon 1:18**, அவன் உமக்கு யாதொரு அநியாயஞ்செய்ததும், உம்மிடத்தில் கடன்பட்டதும் உண்டானால், அதை **என் கணக்கிலே வைத்துக்கொள்ளும்.**

"Charge it to my account" is used in the Bible with legal reference to our sin and salvation.

God imputes or accredits the perfect righteousness of Jesus Christ to the believing sinner while he is still in his sinning state.

2 Corinthians 5:21, நாம் அவருக்குள் தேவனுடைய நீதியாகும்படிக்கு **பாவம் அறியாத அவரை நமக்காகப் பாவமாக்கினார்.**

In theological terms, we speak of a double imputation that takes place in justification. *“For our sake he made him to be sin who knew no sin, so that in him we might become the righteousness of God.”*

This verse clearly states that,

- Our sin is imputed to Christ.
- We are the offending party.
- He is guiltless.
- He perfectly kept the law.

Yet, on the cross, God poured out His wrath on Christ. Why?

Because our sin was imputed to Christ. Christ took upon Himself our sin. Our great debit was put on His account. Christ paid the horrific penalty as the cup of God’s wrath was poured out upon Him.

There is also a second imputation.

Christ’s righteousness is imputed to us.

He not only takes our debit, but we also get His credit.

Christ paid the penalty we could never satisfy!

He kept the law perfectly, which we can’t do either.

God credits to us His righteousness.

We stand before God clothed in Christ’s righteousness.

We can say that we are saved by works, not at all by our works, but instead by Christ’s works!

His perfect obedience, on our behalf.

One theologian said that two of the most beautiful words in the Bible are for us. Jesus lived and died and rose again, for us. All of His work was done on our behalf.

God has manifested His righteousness apart from the Law.

Romans

3:21-22, இப்படியிருக்க,

நியாயப்பிரமாணமில்லாமல் தேவநீதி வெளியாக்கப் பட்டிருக்கிறது; அதைக்குறித்து நியாயப்பிரமாணமும் தீர்க்கதரிசனங்களும் சாட்சியிடுகிறது. 22. அது இயேசுகிறிஸ்துவைப்பற்றும் விசுவாசத்தினாலே பலிக்கும் தேவநீதியே; விசுவாசிக்கிற எவர்களுக்குள்ளும் எவர்கள்மேலும் அது பலிக்கும், வித்தியாசமே இல்லை.

Why? The reason for this judicial standing before a righteous God is because we have “எல்லாரும் பாவஞ்செய்து, தேவமகிமையற்றவர்களாகி,” (Romans 3:23).

The foundation upon which God can justify the believing sinner who is still in his sinning state is because this justification is “a gift.

Romans 3:24-25, இலவசமாய் அவருடைய கிருபையினாலே கிறிஸ்து இயேசுவினுள்ள மீட்பைக்கொண்டு நீதிமான்களாக்கப் படுகிறார்கள்; 25. தேவன் பொறுமையாயிருந்த முற்காலத்தில் நடந்த பாவங்களைத் தாம் பொறுத்துக் கொண்டதைக்குறித்துத் தம்முடைய நீதியைக்காண்பிக்கும்பொருட்டாகவும், தாம் நீதியுள்ளவரும், இயேசுவினிடத்தில் விசுவாசமாயிருக்கிறவனை நீதிமானாக்குகிறவருமாய் விளங்கும்படி, இக்காலத்திலே தமது நீதியைக் காண்பிக்கும்பொருட்டாகவும்,

From God's perspective, righteousness or sin is charged to an individual's personal account.

- Jesus kept the law,
- Atoned for sin,
- Satisfied God's wrath,
- Took our filthy rags and
- His righteous robe.

The Imputation of Sin

Romans 5:12-21, 12. இப்படியாக, ஒரே மனுஷனாலே பாவமும் பாவத்தினாலே மரணமும் உலகத்திலே பிரவேசித்ததுபோலவும், எல்லா மனுஷரும் பாவஞ்செய்தபடியால், மரணம் எல்லாருக்கும் வந்ததுபோலவும் இதுவுமாயிற்று. 13. நியாயப்பிரமாணம் கொடுக்கப்படுவதற்கு முன்னும் பாவம் உலகத்திலிருந்தது; நியாயப்பிரமாணம் இல்லாதிருந்தால் பாவம் எண்ணப்படமாட்டாது. 14. அப்படியிருந்தும், மரணமானது ஆதாம்முதல் மோசேவரைக்கும், ஆதாமின் மீறுதலுக்கொப்பாய்ப் பாவஞ்செய்யாதவர்களையும் ஆண்டுகொண்டது; அந்த ஆதாம் பின்பு வந்தவருக்கு முன்னடையாளமானவன். 15. ஆனாலும் மீறுதலின் பலன் கிருபை வரத்தின் பலனுக்கு ஒப்பானதல்ல. எப்படியெனில், ஒருவனுடைய மீறுதலினாலே அநேகர் மரித்திருக்க, தேவனுடைய கிருபையும் இயேசுகிறிஸ்து என்னும் ஒரே மனுஷனுடைய கிருபையினாலே வரும் ஈவும் அநேகர்மேல் அதிகமாய்ப் பெருகியிருக்கிறது. 16. மேலும் ஒருவன் பாவஞ்செய்ததினால் உண்டான தீர்ப்பு தேவன் அருளும் ஈவுக்கு ஒப்பானதல்ல; அந்தத் தீர்ப்பு ஒரே குற்றத்தினிமித்தம்

ஆக்கினைக்கு ஏதுவாயிருந்தது; கிருபைவரமோ அநேக குற்றங்களை நீக்கி நீதிவிளங்கும் தீர்ப்புக்கு ஏதுவாயிருக்கிறது. 17. அல்லாமலும், ஒருவனுடைய மீறுதலினாலே அந்த ஒருவன்மூலமாய், மரணம் ஆண்டுகொண்டிருக்க, கிருபையின் பரிபூரணத்தையும் நீதியாகிய ஈவின் பரிபூரணத்தையும் பெறுகிறவர்கள் இயேசு கிறிஸ்து என்னும் ஒருவராலே ஜீவனை அடைந்து ஆளுவார்களென்பது அதிக நிச்சயமாமே. 18. ஆகையால் ஒரே மீறுதலினாலே எல்லா மனுஷருக்கும் ஆக்கினைக்கு ஏதுவான தீர்ப்பு உண்டானதுபோல, ஒரே நீதியினாலே எல்லா மனுஷருக்கும் ஜீவனை அளிக்கும் நீதிக்கு ஏதுவான தீர்ப்பு உண்டாயிற்று.

19. அன்றியும் ஒரே மனுஷனுடைய கீழ்ப்படியாமையினாலே அநேகர் பாவிகளாக்கப்பட்டதுபோல, ஒருவருடைய கீழ்ப்படிதலினாலே அநேகர் நீதிமாண்களாக்கப்படுவார்கள். 20. மேலும், மீறுதல் பெருகும்படிக்கு நியாயப்பிரமாணம் வந்தது; அப்படியிருந்தும், பாவம் பெருகின இடத்தில் கிருபை அதிகமாய்ப் பெருகிற்று. 21. ஆதலால் பாவம் மரணத்துக்கு ஏதுவாக ஆண்டுகொண்டதுபோல, கிருபையானது நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் மூலமாய் நீதியினாலே நித்தியஜீவனுக்கு ஏதுவாக ஆண்டுகொண்டது.

This passage teaches us that the imputing or charging of Adam's sin to the entire human race. Because Adam sinned as the centralized head of the human race, God considers all men as sinners.

We are possessed of Adam's nature (**Romans 5:12-14**),
The sentence of death is imposed on us (**Romans 6:23**).

The effect of Adam's fall is not just one person but universal. We are all fallen sons and daughters of old Adam. We do not become sinful by sinning, we sin because we are sinful by nature.

We sin because we are sinners.

Every member of the human family was charged into their account with Adam's disobedience. So, every person participates in the guilt and penalty of Adam's original sin.

The judgment of God rests upon all men. Except those who have a saving relationship with Jesus Christ because of imputed sin, our inherited sin nature and our own personal sins.

The guilt and penalty of Adam's sin was directly imputed to his descendants, so that all give way to the death.

(Romans 5:15, 18, 19; 6:23a).

1 Corinthians 15:22, " ஆதாமுக்குள் எல்லாரும் மரிக்கிறதுபோல,".

Adam's original act of disobedience has been charged to the whole human race. We all stand guilty in Adam before God. Adam acted on behalf of all humanity.

We stand guilty before God and deserve the death penalty until we come to Christ alone for a right standing before God.

- Adam's act of disobedience brought spiritual destruction for mankind.
- Christ's obedient submission to death on the cross brought righteousness and eternal life to all who believe on Him.

Sin is imputed to Christ

The sin of man is imputed to the sinless Saviour Jesus, Jehovah, the LORD God, laid on His Son, the Lamb of God, the iniquities of us all.

Isaiah 53:5, 5. நம்முடைய மீறுதல்களினிமித்தம் அவர் காயப்பட்டு, நம்முடைய அக்கிரமங்களினிமித்தம் அவர் நொறுக்கப்பட்டார்; நமக்குச் சமாதானத்தை உண்டுபண்ணும் ஆக்கினை அவர்மேல் வந்தது; அவருடைய தழும்புகளால் குணமாகிறோம்.

John 1:29, மறுநாளிலே யோவான் இயேசுவைத் தன்னிடத்தில் வரக்கண்டு: இதோ, உலகத்தின் பாவத்தைச் சுமந்துதீர்க்கிற தேவ ஆட்டுக்குட்டி.

1 Peter 2:24 & 3:18, 24. நாம் பாவங்களுக்குச் செத்து, நீதிக்குப் பிழைத்திருக்கும்படிக்கு, அவர்தாமே தமது சரீரத்திலே நம்முடைய பாவங்களைச் சிலுவையின்மேல் சுமந்தார்; அவருடைய தழும்புகளால் குணமானீர்கள்.

18. ஏனெனில், கிறிஸ்துவும் நம்மைத் தேவனிடத்தில் சேர்க்கும்படி அநீதியுள்ளவர்களுக்குப் பதிலாக

நீதியுள்ளவராய்ப் பாவங்களினிமித்தம் ஒருதரம் பாடுபட்டார்; அவர் மாம்சத்திலே கொலையுண்டு, ஆவியிலே உயிர்ப்பிக்கப்பட்டார்.

There was a judicial transfer of the sins of man to Jesus Christ, God's Sin-Bearer.

The sin and guilt of the human race was imputed to the spotless and pure Lamb of God, Jesus Christ when He became the sin offering for the whole world.

Hebrews 2:9, என்றாலும், தேவனுடைய கிருபையினால் ஒவ்வொருவருக்காகவும், மரணத்தை ருசிபார்க்கும்படிக்கு தேவதூதரிலும் சுற்றுச் சிறியவராக்கப்பட்டிருந்த இயேசு மரணத்தை உத்தரித்தினிமித்தம் மகிமையினாலும் கனத்தினாலும் முடிசூட்டப்பட்டதைக் காண்கிறோம்.

1 John 2:2, நம்முடைய பாவங்களை நிவிர்த்தி செய்கிற கிருபாதாரபலி அவரே; நம்முடைய பாவங்களை மாத்திரம் அல்ல, சர்வலோகத்தின் பாவங்களையும் நிவிர்த்திசெய்கிற பலியாயிருக்கிறார்.

He bore the penalty for sin. God imputed the guilt of our sins to Jesus Christ.

Let this be emphatically clear in your mind and heart that **Jesus Christ did not die for any personal sin that He had committed!**

Because He knew no personal sin in His entire life on this earth. He was the only person who ever lived on the earth who was sinless and pure and that qualified Him to die as a substitute for sinners.

The imputation of sin to Jesus Christ was symbolized in the Old Testament sacrificial system.

When the sinner comes with his sin offering the lamb, then he lays his hands upon the lamb this signified symbolically transfer of his sin to the animal, the victim.

The scapegoat of the Day of Atonement!

Leviticus 16:20-22, 20. அவன் இப்படிப் பரிசுத்த ஸ்தலத்துக்கும் ஆசரிப்புக் கூடாரத்துக்கும் பலிபீடத்துக்கும் பிராயச்சித்தஞ்செய்து தீர்த்தபின்பு, உயிரோடிருக்கிற வெள்ளாட்டுக்கடாவைச் சேர்ப்பண்ணி, 21. அதின் தலையின்மேல் ஆரோன் தன் இரண்டு கைகளையும் வைத்து, அதின்மேல் இஸ்ரவேல் புத்திரருடைய சகல அக்கிரமங்களையும் அவர்களுடைய எல்லாப் பாவங்களினாலும் உண்டான அவர்களுடைய சகல மீறுதல்களையும் அறிக்கையிட்டு, அவைகளை வெள்ளாட்டுக்கடாவினுடைய தலையின்மேல் சுமத்தி, அதை அதற்கான ஆள்வசமாய் வனாந்தரத்துக்கு அனுப்பிவிடக்கடவன். 22. அந்த வெள்ளாட்டுக்கடா அவர்களுடைய அக்கிரமங்களையெல்லாம் தன்மேல் சுமந்துகொண்டு, குடியில்லாத தேசத்துக்குப் போவதாக; அவன் அந்த வெள்ளாட்டுக்கடாவை வனாந்தரத்திலே போகவிடக்கடவன்.

Graphically symbolized the transfer of human sin and guilt to the divine substitute. When the high priest laid his hands on the head of the goat and confessed the sins of the people he in effect transferred the sins of the people on to the animal. The mediated punishment indicates the idea of the imputation of the guilt of our sins to Jesus Christ. He bore the punishment of our sin, and its guilt having been imputed to Him.

- Christ “was pierced through” for my transgressions.
- He was crushed for my iniquities.
- The chastening for my well-being fell upon Jesus Christ.
- By His wounds I am healed.

(Isaiah 53:4-6, 12; Apostle Peter quotes in his letter 1 Peter 2:24-25). 4. மெய்யாகவே அவர் நம்முடைய பாடுகளை ஏற்றுக்கொண்டு, நம்முடைய துக்கங்களைச் சுமந்தார்; நாமோ, அவர் தேவனால் அடிபட்டு வாதிக்கப்பட்டு, சிறுமைப்பட்டவரென்று எண்ணினோம். 5. நம்முடைய மீறுதல்களினிமித்தம் அவர் காயப்பட்டு, நம்முடைய அக்கிரமங்களினிமித்தம் அவர் நொறுக்கப்பட்டார்; நமக்குச் சமாதானத்தை உண்டுபண்ணும் ஆக்கினை அவர்மேல் வந்தது; அவருடைய தழும்புகளால் குணமாகிறோம். 6. நாமெல்லாரும் ஆடுகளைப்போல வழிதப்பித்திரிந்து, அவனவன் தன்தன் வழியிலே போனோம்; **சுரத்தரோ** நம்மெல்லாருடைய அக்கிரமத்தையும் அவர்மேல் விழப்பண்ணினார்.

- ✓ *Our sins were imputed to Jesus Christ, and He went to the cross and died as our substitute (Romans 5:6-8).*
- ✓ *Christ on the cross bore the punishment due to the believer's sins. God made Him to be sin who knew no sin (2 Corinthians 5:21; Hebrews 9:28).*

God Imputes Righteousness of Christ to believers.

God imputes the righteousness of Jesus Christ to the believing sinner while he is still in his sinning state.

Because of Jesus Christ's atoning sacrifice, Christ's righteousness is credited into the believer's account. The imputation of the righteousness of Christ to the sinner lies at the heart of the Biblical teaching on salvation.

"The righteousness of God" is credited to the person who puts his trust in the atoning sacrifice of Jesus Christ. This is what makes a person saved.

For Abraham it was credited to him.

Genesis 15:6, *அவன் கர்த்தரை விசுவாசித்தான், அதை அவர் அவனுக்கு நீதியாக எண்ணினார்.*

For every believer in Christ its credited to them.

Psalms 32:2,

எவனுடைய அக்கிரமத்தைக் கர்த்தர் எண்ணாதிருக்கிறாரோ, எவனுடைய ஆவியில் கபடமில்லாதிருக்கிறதோ, அவன் பாக்கியவான்.

Romans 3:22, Romans 4:3; 8; & 21-25,

22. அது இயேசுகிறிஸ்துவைப்பற்றும் விசுவாசத்தினாலே பலிக்கும் தேவநீதியே; விசுவாசிக்கிற எவர்களுக்குள்ளும் எவர்கள்மேலும் அது பலிக்கும், வித்தியாசமே இல்லை.

3. வேதவாக்கியம் என்ன சொல்லுகிறது? ஆபிரகாம் தேவனை விசுவாசித்தான், அது அவனுக்கு நீதியாக எண்ணப்பட்டது என்று சொல்லுகிறது.

8. எவனுடைய பாவத்தைக் கர்த்தர் எண்ணாதிருக்கிறாரோ, அவன் பாக்கியவான் என்று தாவீது சொல்லியிருக்கிறான்.

21. தேவன் வாக்குத்தத்தம்பண்ணினதை நிறைவேற்ற வல்லவராயிருக்கிறாரென்று முழு நிச்சயமாய் நம்பி, தேவனை மகிமைப்படுத்தி, விசுவாசத்தில் வல்லவனானான்.

22. ஆகையால் அது அவனுக்கு நீதியாக எண்ணப்பட்டது.

23. அது அவனுக்கு நீதியாக எண்ணப்பட்டதென்பது, அவனுக்குமாத்திரமல்ல, நமக்காகவும் எழுதப் பட்டிருக்கிறது. 24. நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசுவை

மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பினவரை விசுவாசிக்கிற நமக்கும் அப்படியே எண்ணப்படும். 25. அவர் நம்முடைய

பாவங்களுக்காக ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்டும், நாம் நீதிமான்களாக்கப்படுவதற்காக எழுப்பப்பட்டும் இருக்கிறார்.

2 Corinthians 5:21,

All of our sins were charged (imputed) to the account of Christ, and His righteous standing with the Father has been imputed

(charged) to our account. There is a judicial transfer of the righteousness of God to the believer because there could be no other grounds of acceptance with a righteous God. God is the author of this righteousness.

Apostle Paul writes about this righteousness in **Philippians 3:8-**

9, 8. அதுமாத்திரமல்ல, என் கர்த்தராகிய கிறிஸ்து இயேசுவை அறிகிற அறிவின் மேன்மைக்காக எல்லாவற்றையும் நஷ்டமென்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறேன். 9. நான் கிறிஸ்துவை ஆதாயப்படுத்திக்கொள்ளும்படிக்கும், நியாயப்பிரமாணத்தினால் வருகிற சுயநீதியை உடையவனாயிராமல், கிறிஸ்துவைப் பற்றும் விசுவாசத்தினால் வருகிறதும் விசுவாசமுலமாய் தேவனால் உண்டாயிருக்கிறதுமான நீதியை உடையவனாயிருந்து, கிறிஸ்துவுக்குள் இருக்கிறவென்று காணப்படும்படிக்கும்,

Because of this righteousness which God imputes to the believer in Christ, we "become the righteousness of God"! The same way in which Christ was "made to be sin"

When the apostle Paul says "faith is reckoned for righteousness" in **Romans 4:5**, ஒருவன் கிரியை செய்யாமல் பாவியை நீதிமானாக்குகிறவரிடத்தில் விசுவாசம் வைக்கிறவனாயிருந்தால், அவனுடைய விசுவாசமே அவனுக்கு நீதியாக எண்ணப்படும்.

the meaning is not that God accepted Abraham's faith instead of perfect righteousness as the meritorious grounds for his justification.

God accepted Abraham because he trusted in God rather than in anything that he could do. Saving faith is not a good work (**Romans 3:24**). It is a free gift.

The true Christian is saved by free, unmerited grace. Faith is simple trust in the grace of God manifest in Jesus Christ with no claims to merit. It is salvation by pure grace. The believer's sin is covered, and he is counted righteous.

Romans 4:6, அந்தப்படி, கிரியைகளில்லாமல் தேவனாலே நீதிமானென்றெண்ணப்படுகிற மனுஷனுடைய பாக்கியத்தைக் காண்பிக்கும் பொருட்டு;

The righteousness of God is imputed to all who believe on Christ so that they may stand before Him in all the perfection of Christ. It is true that the Christian is not yet perfectly holy or morally righteous. Nevertheless, we are justified before the Law of God and are "clothed" with the imputed righteousness of Christ.

Every saved sinner has been "made" the righteousness of God.

1 Corinthians 1:31, அவரே தேவனால் நமக்கு ஞானமும் நீதியும் பரிசுத்தமும் மீட்புமானார்.

In English verse 30, But of Him you are in Christ Jesus, who became for us wisdom from God—and righteousness and sanctification and redemption

2 Corinthians 5:21,

Romans 4:21-23, 21. தேவன் வாக்குத்தத்தம்பண்ணினதை நிறைவேற்ற வல்லவராயிருக்கிறாரென்று முழு நிச்சயமாய் நம்பி, தேவனை மகிமைப்படுத்தி, விசுவாசத்தில் வல்லவனானான். 22. ஆகையால் அது அவனுக்கு நீதியாக எண்ணப்பட்டது. 23. அது அவனுக்கு நீதியாக எண்ணப்பட்டதென்பது, அவனுக்குமாதிரமல்ல, நமக்காகவும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

This imputed righteousness is not something man does or earns. It is not "infused" righteousness. Justification and imputation are both legal. This is a major theme of the apostle Paul in the book of **Romans 3:21-5:21**.

When a person accepts by faith the work of Christ in satisfying the righteous demands of God's Law, God imputes or reckons to the believer this righteousness. Based on the merits of Christ, the sinner is granted a new legal standing; he is counted righteous even while a sinner.

It is all about God's grace!
God imputes righteousness by faith.

This imputed righteousness is the same as justification without works or personal merit.
Grace triumphs when God imputes righteousness that leads to eternal life.

God sees the believer as abiding in His own Son. We have a new identification with Him by the baptism of the Holy Spirit. We are members of His body (**1 Corinthians 12:13; John 15:1, 5**).

God sees us “in Christ” and justifies us forever. He sees us clothed in the righteous garments of Christ (**Isaiah 61:10; Revelation 21:2**).

Therefore, the disastrous effects of the fall of Adam are effectively reversed for those who believe on Christ. The imputation of human sin to Christ makes possible the imputation of His righteousness to every believer.

- God loves you and me as much as He loves His own Son (**John 17:23**).
- God accepts us as He accepts Jesus Christ (**Ephesians 1:6; 1 Peter 2:5**).
- God sees us the same way He sees His own Son (**2 Corinthians 5:21; Romans 3:22; 1 Corinthians 1:30**).
- We are complete in Christ (**Colossians 2:10**);
- God the Father sees us perfected forever (**Hebrews 10:10 & 14**).

The imputation of Christ's righteousness results in justification before God's court of law.

Conclusion

How then shall we live our lives?

We were slaves to sin because of the fall of Adam. Now we are no longer slave to sin, but we are the righteousness of God.

The Holy Spirit produces through us God's righteousness.

Ephesians 2:10, ஏனெனில், நற்கிரியைகளைச் செய்கிறதற்கு நாம் கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் சிருஷ்டிக்கப்பட்டு, தேவனுடைய செய்கையாயிருக்கிறோம்; அவைகளில் நாம் நடக்கும்படி அவர் முன்னதாக அவைகளை ஆயத்தம்பண்ணியிருக்கிறார்.

The imputed righteousness becomes the basis for a righteousness imparted through us by the Holy Spirit.

Imputation is the firm foundation upon which we are justified by grace through faith.

1. The sin of Adam is imputed to all his descendants, i.e., it is reckoned as theirs, and they are dealt with therefore as guilty.
2. Our sins are imputed to Christ, i.e., he assumed our "law-place," undertook to answer the demands of justice for our sins.
3. The righteousness of Christ is imputed to those who believe, and they become the righteousness of God.